

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/192/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618203232
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7618203232.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Maruščáka a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu: R Collectors s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 50 094 297, zast. Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovaným: 1. G. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ž. XXX, 2. Š. P.Ž., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ž. XXX, o zaplatenie 14.600,95 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 10.05.2019, sp. zn. 1Csp/81/2018

rozhodol:

Zrušuje rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 10.05.2019, č.k. 1Csp/81/2018-108 vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o trovách konania a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví konanie o zaplatenie sumy 790,- EUR zastavil (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (III. výrok).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa právny predchodca žalobcu (Poštová banka, a.s.) voči žalovaným domáhal zaplatenia sumy vo výške 14.600,95 EUR s úrokom z istiny do 30.04.2018 vo výške 6.753,86 EUR, zmluvným úrokom 11,90 % ročne z istiny od 01.05.2018 do zaplatenia, zákonným úrokom z omeškania 5,05 % ročne z istiny od 01.05.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania, ktorú odôvodnil tým, že dňa 06.02.2013 uzatvoril právny predchodca žalobcu so žalovanými Zmluvu o úvere č. 4783636986, neoddeliteľnou súčasťou ktorej boli Obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery, Všeobecné obchodné podmienky a sadzobník poplatkov. Na základe uvedenej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovaným peňažné prostriedky vo výške 20.000,- EUR, ktoré sa žalovaní zaviazali vrátiť, zaplatiť úroky, poplatky a iné peňažné plnenia. Žalovaní úver neplnili riadne a včas a v dôsledku ich omeškania právny predchodca žalobcu v zmysle § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyhlásil dňa 05.04.2015 úver za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti žalovaní neuhradili časť dlžnej sumy, pričom ku dňu 30.04.2018 boli žalovaní povinní zaplatiť žalobcovi žalovaný nárok uvedený vyššie.

3. V priebehu konania žalobca podaním zo dňa 30.04.2019 zobral svoju žalobu čiastočne späť a to v časti sumy 790,- EUR, z dôvodu čiastočných úhrad zo strany žalovaných v priebehu konania. Žalovaní sa k čiastočnému späťvzatiu žaloby nevyjadrili, z čoho súd prvej inštancie usúdil ich súhlas s týmto späťvzatím, z ktorého dôvodu konanie v tejto časti v zmysle § 145 ods. 2 CSP zastavil.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaní dňa 06.02.2013 uzatvorili Zmluvu o úvere č. 4783636986, na základe ktorej boli žalovaným poskytnuté finančné prostriedky vo výške 20.000,- EUR, ktoré sa zaviazali splatiť v 72 mesačných

splátkach vo výške 410,- EUR, z ktorej mesačná anuitná splátka predstavovala 407,50 EUR a poplatok za správu úverového účtu predstavoval 2,50 EUR. Úroková sadzba bola dojednaná vo výške 11,90 % ročne, RPMN vo výške 13,67 % a celková výška nákladov úveru bola 8.795,92 EUR. Tieto skutočnosti súd prvej inštancie považoval za nesporné, nakoľko vyplynuli z predložených dôkazov.

5. Právne súd vec posúdil podľa ust. § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a), b), c), d), zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a konštatoval, že po vykonanom dokazovaní považuje žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú. Uviedol, že právny predchodca žalobcu celý žalovaný nárok odôvodnil iba odkazom na predložené dôkazy, pričom nárok žiadnym spôsobom nešpecifikoval okrem toho, že odkázal na úverovú zmluvu a na to, že poskytol žalovaným finančné prostriedky, ktoré žalovaní nesplácali riadne a včas, kvôli čomu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Právny predchodca žalobcu neodôvodnil výšku istiny, ktorú požadoval, pričom z predloženého aktuálneho stavu úveru vyplynulo, že žalovaní do podania žaloby uhradili 26 splátok po 393,- EUR a jednu vo výške 245,08 EUR, čiže spolu 10.463,08 EUR a po podaní žaloby uhradili ešte sumu vo výške 790,- EUR, čiže spolu 11.253,08 EUR. Právny predchodca žalobcu tiež žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo si pohľadávku na súde uplatnil až v máji 2018, keď bolo zrejmé, že žalovaní sa dostali do omeškania ešte v júni 2015 a prečo požaduje tak vysoké dlžné úroky z istiny, ktoré takmer dosahujú istinu úveru a žiada ich až do zaplatenia istiny. Všetky tieto skutočnosti právny predchodca žalobcu nahradil iba odkazom na označené dôkazy, čo je v zmysle § 132 ods. 2 CSP neprípustné. Právny predchodca žalobcu žiadnu časť svojho žalovaného nároku nešpecifikoval a neodôvodnil vzhľadom na predložené dôkazy. V rámci zásady sudcovskej koncentrácie mal súd prvej inštancie za to, že žalobca mal možnosť až do vyhlásenia dokazovania za skončené tieto všetky opisy rozhodujúcich skutočností súdu doplniť, k čomu však nedošlo. Súd prvej inštancie tak bol názoru, že žalobca neuniesol v konaní dôkazné bremeno, čo malo za následok zamietnutie žaloby. Na záver súd uviedol, že právny predchodca žalobcu zároveň nezdokladoval a tým nepreukázal dôvodnosť svojho nároku aj vo vzťahu k poisteniu dojednanému v rámci predmetnej zmluvy o úvere, pretože napriek tomu, že sa so žalovanými ako dlžníkmi na takomto poistení schopnosti splácať úver dohodli v predmetnej úverovej zmluve, tak nebola predložená žiadna poistná zmluva a poistné podmienky, na ktoré odkazujú priamo záverečné ustanovenia predmetnej zmluvy o úvere v bode 3.6.

6. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, tak, že žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal a to vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol v celom rozsahu svojej žaloby neúspešný a žalovaným preukázateľne žiadne trovy nevznikli.

7. Proti tomuto rozsudku, podľa obsahu odvolania proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a trovách konania, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť rozsudok tak, že súd žalobe vyhovie v celom rozsahu a zaviazá žalovaných na náhradu trov celého konania. V odvolaní namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia. Súd prvej inštancie nešpecifikoval, ako dospel k záveru ohľadom nepriznania nároku na akúkoľvek časť uplatňovaného nároku, pričom zo samotného znenia žaloby je jasné a zrozumiteľné, prečo a v akej výške si žalobca uplatňuje istinu a príslušenstvo pohľadávky. Žalobca poukázal na ust. § 150 a § 151 CSP a tvrdil, že súd nesprávne posúdil jeho skutkové tvrdenia uvedené v žalobe, ktoré žalovaní nepopreli, pričom ak protistrana skutkové tvrdenia nepoprie, súd je viazaný domnienkou pravdivosti skutkového tvrdenia procesnej strany. Súd prvej inštancie tak porušil právo žalobcu na spravodlivý proces, keď žalobca preukázal všetky tvrdené skutočnosti listinnými dôkazmi, žalovaní toto tvrdenie nepopreli, z ktorého dôvodu platí domnienka, že skutkové tvrdenie sa považuje za pravdivé. Pokiaľ mal súd pochybnosti o pravdivosti akýchkoľvek tvrdení, bol povinný o svojich pochybnostiach procesnú stranu poučiť, pričom podľa § 150 ods. 2 CSP je oprávnený vyzvať procesnú stranu, aby uviedla ďalšie skutkové tvrdenia. Súd je povinný vopred oboznámiť procesné strany o tom, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné, či už písomne, alebo iným vhodným spôsobom. Súd si však túto povinnosť nesplnil, čím žalobcovi odňal právo riadne uplatňovať jeho procesné práva a možnosť preukázať skutočnosti, ktoré súd považoval za sporné. Súd prvej inštancie v konaní na seba prevzal nielen úlohu rozhodovacieho orgánu, ale aj orgánu, ktorý aktívne produkuje argumenty v prospech strany, ktorá je v spore celkom pasívna.

8. Žalovaní sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd podľa § 34 CSP prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

10. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie o zastavení konania v časti o zaplatenie 790,- EUR nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto nebol predmetom odvolacieho konania (§ 367 ods. 2 CSP).

11. Právny predchodca žalobcu v odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

13. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

14. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

15. Súd prvej inštancie odôvodnil svoje zamietavé rozhodnutie neúplnosťou skutkových tvrdení žalobcu (jeho právneho predchodcu) ohľadne výšky žalovanej pohľadávky v kontexte pochybností, ktoré vzišli z vykonaného dokazovania. Konštatoval pritom, že žalobca neprípustne nahradil svoje tvrdenia odkazom na listinné dôkazy. Z toho vyplýva, že súd prvej inštancie svoj záver o neunesení dôkazného bremena žalobcom (zrejme v ňom subsumoval aj povinnosť tvrdenia žalobcu) postavil na dvoch premisách. V prvom rade je zřejmé, že súd prvej inštancie detailné vymedzenie výšky uplatneného nároku (špecifikáciu pohľadávky) nepovažoval za vadu žaloby, ktorá vedie k osobitnému postupu súdu podľa ust. § 129 CSP, a ktorej procesným následkom je možnosť odmietnutia žaloby (nie jej zamietnutie), ale (len) za taký nedostatok v skutkových tvrdeniach žalobcu, ktorý na určitost' a zrozumiteľnosť žaloby nemá vplyv. Zároveň vyšiel z toho, že špecifikácia výšky uplatnenej pohľadávky musí byť súčasťou tvrdení

žalobcu, a teda nepostačuje, pokiaľ je zrejmá len z dôkazu, na ktorý žalobca odkáže. Pokiaľ s prvým z týchto záverov súdu prvej inštancie možno súhlasiť, s tým druhým, ktorý vo svojej podstate predstavuje ťažisko nesprávnosti skutkových záverov súdu prvej inštancie, sa už odvolací súd stotožniť nemohol.

16. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

17. Podľa § 132 ods. 2 CSP, opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

18. Gramatickým i systematickým výkladom citovanej úpravy možno vyvodíť a podľa názoru odvolacieho súdu i zo samotnej podstaty veci vyplýva, že neprípustnosť nahrádzania tvrdení odkazom na dôkazy zákon vzťahuje výlučne na opis skutkového deja vo význame osobitnej náležitosti žaloby. Znamená to teda, že žalobca musí v žalobe výslovne tvrdiť skutočnosti v rozsahu umožňujúcom jasné, určité a zrozumiteľné poznanie čoho a na akom skutkovom základe sa domáha. Pokiaľ preto v žalobe o plnenie žalobca uvedie sumu žalovanej pohľadávky a skutkovo nezameniteľne vyjadrí tiež právny dôvod jej vzniku, vymedzí tým predmet konania a jeho žalobu preto z hľadiska úplnosti opisu rozhodujúcich skutočností možno prejednať. Uvedenie alebo neuvedenie ďalších tvrdení už nemá bezprostredný vplyv na prejedateľnosť žaloby, ale význam len pre procesný úspech žalobcu v spore, a preto je potrebné ich od opisu rozhodujúcich skutočností vo význame osobitnej obsahovej náležitosti žaloby odlíšiť. Do tejto kategórie tvrdení, podľa názoru odvolacieho súdu, možno zahrnúť tiež detailnú špecifikáciu úverovej pohľadávky, vo vzťahu ku ktorej, nakoľko nespadá pod základný rozsah skutkového vymedzenia predmetu konania, zákon neobmedzuje, a preto ani súd nemôže odmietnuť tvrdenia žalobcu, založené na odkaze na ním označený dôkaz. Znamenalo by to, že strany by museli svojimi tvrdeniami podrobne reprodukovat' obsah napríklad aj každej faktúry, periodického vyúčtovania, znaleckého posudku výpisov z verejných registrov a pod. Takýto postup by pre ochranu zákonnosti nemal vôbec žiaden význam a neznamenal by nič iné ako v právnej praxi súdov (všeobecných i ústavného súdu) doktrinálne odmietnutý prehnaný formalizmus. Odvolaciemu súdu sa na tomto mieste žiada pripomenúť tiež záver vyplývajúci z nálezu ÚS SR sp. zn. V. ÚS 1/02-23 zo dňa 26.09.2002, v ktorom ústavný súd okrem iného uviedol, že „prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu“.

19. Súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho postupu neustálil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre záver o dôvodnosti základu i výšky uplatneného nároku. Nakoľko tento nedostatok, vzhľadom na povahu a rozsah jeho procesných dôsledkov nebolo možné efektívne napraviť v odvolacom konaní, došlo tým k naplneniu dôvodu, pre ktorý odvolaciemu súdu z pohľadu ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP neostávalo iné ako rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietavom výroku a tiež v súvisiacom výroku o trovách konania (§ 396 ods. 3 CSP) zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

20. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie v prvom rade vyzvať žalobcu v zmysle ust. § 150 ods. 2 CSP na špecifikáciu žalobou uplatnenej pohľadávky tak, aby bol zrejmý jej výpočet (spôsob výpočtu dlžnej istiny, dlžných úrokov z úveru a poplatkov) s odkazom na konkrétny listinný dôkaz, pripojený k žalobe. Z predložených listinných dôkazov nie je možné zistiť, ako žalobca resp. jeho právny predchodca ustálil výšku dlžnej sumy titulom istiny úveru, teda v akom rozsahu žalovaný úver splatil. Následne po vykonaní dokazovania predloženými listinnými dôkazmi, prípadne doplnenými po vrátení veci súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (Čl. 11 ods. 4 CSP) procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách pri posudzovaní veci vyjde tiež z právneho názoru odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), vyjadreného v tomto uznesení. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vyporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a zároveň, aby odôvodnenie nielen formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP, ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

21. Vzhľadom k tomu, že výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie je súvisiacim výrokom (§ 379 písm. a) CSP), odvolací súd súčasne so zrušením výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, zrušil aj výrok o trovách konania. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie

znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).